བོད་ཀྱི་བུ་མོ།

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་།

In the Yidto Tsering's family there were Father,Mother,Yidto Tsering, and Lhen-truk.

They all lived in the house liked by Yidto Tsering.
Yidto Tsering thought that Lhentruk was her little sister.
To everyone else, Lhuntruk was only a mannikin.
As and when Grandmother sent her a gift package, Yidto Tsering showed it first to Lhentruk.
“A ddress, just like yours. ” Yidto Tsering held up her gift.
“Bow Wow!” Lhentruk cried.
But it wasn’t the mannikin at all. A offend puppy was looking in the window.
“Puppy.” Yidto Tsering called.
As she opened the door, the puppy ran away.

ཏུ་པྭ་ལགས། ཨ་མ་ལགས། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་དང་། བོད་ཀྱི་བུ་མོ་བཅས་ཁོ་ཚོ་ཚང་མ་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གི་རྟག་ཏུ་འདོད་པའི་ཁང་པ་དེའི་ནང་སྡོད་བཞིན་ཡོད།

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ཨ་ལད་པད་ཀོ་དེ་ཁོ་མོའི་གཅུང་མོ་ཡིན་བསམ་གྱི་ཡོད། མི་གཞན་ལ་བོད་ཀྱི་བྲོ་

ཨ་ལད་པད་ཀོ་ཁོ་ན་སྣང་གི་ཡོད།
རྨོ་མོ་ལགས་ཀྱིས་ཇན་པའི་དོས་སྒྲིལ་
ཇི་བཏང་དང་ཤོག་བོད་ཀྱི་བོུ་ལ་སྟོན་
གྱི་ཡོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་
དུག་ལོག་རྣམས་ཡར་འཕུར་སྟེ་ "
དུག་ལོག་འདི་ཁྱོད་རང་ལ་ག་འདྲེ་
རན་པོ།" བརྗོད་སྐབས། བོད་ཀྱི་བུ་
མོས། "འ་འུག"བརྗོད་པ་ལྟར་གོ

འོན་ཀྱང་བོད་ཀྱི་བུ་མོས་བརྗོད་པ་མ་ཡིན། དེ་ཁྱི་ཕྲུག་འཁྱམས་པོ་ཞིག་སྒེའུ་ཁུང་ནས་བལྟ་བཞིན་ཡོད་པ་དེས་བརྗོད་པ་ཞིག་རེད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ "ཁྱི་ཕྲུག" ཞེས་སྐད་བཏང་། དེ་ནས་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་སྒོ་ཕྱེ་བ་དང་ཁྱི་ཕྲུག་བྲོས་ཕྱིན་པ་རེད།

“What a lovely Tibetan dress,” Mother said.
“Tibetan dress,” Yidto Tsering repeated.
“Is Girl of Tibet’s dress a Tibetan dress too?
“Yes, but her’s is very old and from far away,” Father said.
“Try it on, Yidto Tsering.” said.
Mother tied the apran for her and ablurt , “ How pretty.” Look in the Mirror.
Yidto Tsering looked in the Mirror and smiled. She saw Mother and Father smil-

ing over her shoulders.
She held Lhentruk next to her and saw that Lhentruk's hair was dark and straight like hers. Yidto Tsering looked at her mother, then at her father, Her smile disappeared.

ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས་ “བོད་ཀྱི་ཕྲུ་པ་འདི་སྙིང་རྗེ་བ་ལ།” ལབ། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། “བོད་པའི་ཕྲུ་པ།” ཞེས་བསྐྱར་ཟློས་བྱས། “བོད་ཀྱི་བྲོའི་ཕྲུ་པ་འདི་འདྲས་རང་

རེད་པས།” དྲིས། པ་ལགས་ཀྱིས།
“རེད།”། ཡིན་ན་ཡང་། “འདི་
ཆས་གོས་ཞེ་དྲག་སྙིང་པ་ཞིག་དང་།
ལུང་པ་ཐག་རིང་པོ་ཞིག་ནས་རེད།
” བརྗོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་
གིས་ “འདི་ཚོད་ལྟ་བྱོས་དང་།”
བརྗོད། ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས་བོད་
ཀྱི་བྱོར་སྤུང་གདན་བཙིངས་ནས།

"ག་འདྲི་སྙིང་རྗེ་བ་ལ།" ཞལ་སྐྲོའི་

ནང་ལྟོས་དང་བཟོད། ཡིད་འཕྲོག་

ཚེ་རིང་གིས་ཞལ་སྐྲོའི་ནང་བལྟས་

ཏེ་འཛུམ་དམུལ། པ་ལགས་དང་།

ཨ་མ་ལགས་ཁོ་མོའི་དཔུང་པའི་

སྐྲང་ནས་གད་མོ་ཤོར་བཞིན་ཡོད་

པ་མཐོང་། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་

གིས་བོད་ཀྱི་བུ་མོ་ཡར་ཀྱུག་སྟེ་ཞལ་

སྒོའི་ནང་མཐོང་སྐབས་བོད་ཀྱི་བོུའི་
སྐྲ་ནག་པོ་དང་། ཁ་ཐུག་མོ་རང་
གི་སྐྲ་ནང་བཞིན་ཡོད་པ་མཐོང་།
དེ་ནས་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ཨ་
མ་ལགས་དང་པ་ལགས་གཉིས་ལ་
བལྟས་ཏེ་འཛུམ་ཡལ་ཕྱིན།

At lunchtime Yidto Tsering sat Quietly.
“Are you all right?” Father asked.
“ Do you have a tummy ache?” Mother asked.
“ Where did Girl of Tibet come from ?” Yidto Tsering asked.
“Far, far away,from another country,” Father said. “Mommy and I went there and brought you and Girl of Tibet home with us.”
Yidto Tsering stared. “ You‘re not my Mommy and Daddy?”
“Of course we ,” Father said. “You,ve been with us since you were a little baby.”

“ You,re the only child we have,” Mother said.
“We love you very much.”
“Where’s my Mommy? Where’s my Daddy?”
Yidto Tsering cried.

ཉིན་གུང་ཞལ་ལག་སྐབས་ཡིད་འཁྲོག་ཚེ་རིང་ཁུ་སིམ་པོར་བསྡད། པ་ལགས་ཀྱིས། “ཁྱོད་རང་བདེ་པོ་འདུག་གས་” དྲིས། ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས་ “ཁྱོད་རང་གྲོད་ཁོག་ན་གི་འདུག་གས།” དྲིས།

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། "བོད་
ཀྱི་བྲོ་ག་ནས་བྱུང་ངམ།" དྲིས།
པ་ལགས་ཀྱིས་ "པ་ལགས་དང་།
ཨ་མ་ལགས་ཕྱིན་ནས་ལུང་པ་གཞན་
ཐག་རིང་པོ་ཞིག་ནས་ཁྱེར་རང་དང་།
བོད་ཀྱི་བྲོ་མཉམ་དུ་ནང་ལ་འཁྱེར་
ཡོང་བ་ཡིན།"ཞེས་བརྗོད། ཡིད་
འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། མིག་ཟུར་

བལྟས་ཏེ། "ཁྱེད་ངའི་ཨ་མ་ལགས་
དང་། པ་ལགས་མ་རེད་" བརྗོད།
པ་ལགས་ཀྱིས། "ང་ཚོ་ཁྱེད་རང་གི་
ཕ་མ་དངོས་འབྲེལ་རེད། ཁྱེད་རང་ཕྲུ་
གུ་ཆུང་ཆུང་ནས་ང་ཚོས་སར་ཡོད་
རེད།"བརྗོད། ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས།
"ཁྱོད་རང་ང་ཚོའི་བོུ་ཁོ་ན་རེད།
ང་ཚོ་ཁྱོད་རང་ལ་དགའ་པོ་ཞེ་དྲག་

ཡོད། ” ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས།
“ ཧྭ་བཞིན་ངའི་ཨ་མ་ལགས་དང་།
པ་ལགས་ག་པར་ཡོད།

“They didn’t want me?” Yidto Tsering asked.

“We,re sure they wanted you but we never met them,” Mother said.

“They were not able to keep you but they wanted you to have a mother and father,” Father said.

“Can’t I see a picture of them?” Yidto Tsering asked.

Father shook his head.

“There was only your mannikin. You called her girl of Tibet even then,” Mother said.

Cradling girl of Tibet in her arms.

Yidto Tsering went to her room.

ཁོང་ཚོ་ང་ལ་འདོད་པ་ཡོད་མ་རེད་
པས།" བརྗོད། ཨ་མ་ལགས་
ཀྱིས་ "ཁོ་ཚོ་ཁྱོད་རང་ལ་གཏན་
གཏན་འདོད་པ་ཡོད་རེད། ཡིན་ན་
ཡང་ཁོ་ཚོ་ང་ཚོར་ནམ་ཡང་ཐུག་
མ་སོང་།"བརྗོད། པ་ལགས་ཀྱིས་

“ཁ་ཚོས་ཁྱོད་རང་ཉར་ཐུབ་ཀྱི་

ཡོད་མ་རེད། ཡིན་ནའང་།

ཁ་ཚོས་ཁྱོད་རང་ལ་ཕམ་དགོས་པ་

འདོད་ཡོད་རེད།” བརྗོད། ཡིད་

འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ “ངས་ཁ་

ཚོའི་པར་བལྟ་ཆོག་གི་རེས་པས།”

དྲིས། པ་ལགས་ཀྱིས། མགོ་

གཡུགས། ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས།

“ཁྱོད་རང་གི་ཨ་ལུད་པད་ཀོ་དེ་ཐུང་། ཁྱོད་རང་གིས་མོ་ལ་བོད་ཀྱི་གྲོ་རེད།” བཟོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ལྷན་ཕྲུག་དེ་སྤྱང་དུ་འཁྱེར་ནས་མོ་རང་གི་ཉལ་ཁང་དུ་བསྐྱོད།

The next morning , —Yidto Tsering asked Tashi,
“Are your daddy’s eyes like your eyes?”
Tashi nodded. “ They;re blue,” he said.
“Do you have a mommy in another country?”
“No, she’s home.”
“ I mean another mommy who gave you away.” The childern stared at Yidto Tsering. She went outside.

ཕྱི་ཉིན་ཞོགས་པ་ཡིག་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། "བཀྲིས་ལ་ཁྱོད་རང་གི་པ་ལགས་ཀྱི་མིག་ཁྱོད་རང་གི་མིག་དང་འདྲ་པོ་ཡོད་དམ" ཟེར། བཀྲིས་ཀྱིས། "མགོ་གཡུགས་ཏེ་འདི་ཚོ་སྔོན་པོ་རེད།" བརྗོད།

ཁྱོད་རང་ལ་ལྟུང་བ་གཞན་དུ་ཨ་

མ་ལགས་ཡོད་དོམ། དྲིས་པར།

མེད། ཨ་མ་ལགས་ནང་དུ་ཡོད།

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ “ཁྱོད་

རང་གཞན་ལ་སྤྲོད་མཁན་གྱི་ཨ་མ་

ལགས།” བརྗོད་སྐབས་ཕྲུ་གུ་གཞན་

ཚོས་མོ་ལ་མིག་ཟུར་བལྟས་པས་མོ་

རང་ཕྱིར་ཐོན་ཕྱིན།

Yidto Tsering didn’t climb the monkey bars.
She didn’t play in the sandbox.
She didn’t ride a tricycle.
She didn’t play tag with Gangtso, Namsey and Tsogyal.
She didn’t kick soccer ball with Pasang and Penpa.
“Come get on the merry-go -round.” Lhamo called.
Yidto Tsering didn’t answer.

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་ཕྲུ་གུ་གཞན་

ལུས་སྦྱོང་རྩེད་སའི་སྟེངས་ཆར་

ཛེགས་ཡོད་མ་རེད། བྱེ་སྣམ་ནང་

རྩེད་མོ་རྩེས་ཡོད་མ་རེད། འཁོར་

གསུམ་ཀང་འཁོར་ལ་བཞོན་ཡོད་མ་

རེད། གང་མཚོ་དང་། ཉམ་སྲས།

མཚོ་ཀྱལ་བཅས་མཉམ་ཐག་འཐེན་

མ་བྱས། པ་སངས་དང་། སྤྱིན་པ་མཉམ་ལྷུགས་ལེབ་མ་གཡུགས། ལྷ་མོས། “ཤོག་ང་ཚོ་སྐོར་སྐོར་བཟོས་འགྲོ། ” བརྗོད་ཀྱང་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ལན་གང་ཡང་བརྒྱབ་ཡོད་མ་རེད།

In the afternoon Yidto Tsering watched as the parents picked up their children.

kunga’s mother lifted him to give him a kiss.

Namgyal’s father helped her put on the coat.

Lungtok pulled on his mother’s arm and made her run all the way to their car.

Tsering’s grandmother talked to her in words that no one else could undersatand.

“There you are,” Yidto Tsering’s mother said, reaching down to take her hand.

Yidto Tsering moved away.

On the ride home,she stared out the window and didn’t say a word.

ཉིན་རྒྱབ་དུ་ཕ་མ་རྣམས་ཀྱིས་སོ་སོའི་
ཕྲུ་གུ་འཁྲིད་འགྲོ་བ་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་
རིང་གིས་མཐོང་། ཀུན་དགའི་ཨ་
མ་ལགས་ནས་ཁོ་ཡར་ཀྱག་ནས་འོ་
བརྒྱབ། རྣམ་རྒྱལ་གྱི་པ་ལགས་ནས་
བོུའི་བསྟོད་གོས་གཡོག་རོགས་བྱས།
ལུང་རྟོགས་ཀྱིས་ཁོ་རང་གི་ཨ་མ་
ལགས་ཀྱི་ལག་པ་འཛིན་ནས་ཁོ་རང་

ཚོའི་མོ་ཊར་ཡོད་ས་བར་རྒྱུགས་ཕྱིན། ཚེ་རིང་གི་རྨོ་མོ་ལགས་ཀྱིས་མོ་ལ་སྨུས་ཀྱང་གོ་མི་ཐུབ་པའི་ཚིག་གཅིག་བཤད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གི་ཨ་མ་ལགས་ནས་ "ཁྱོད་རང་འདའི་འདུག་ག" བརྗོད་ནས་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གི་ལག་པ་ནས་འཁྱེན། དེ་ནས་ཡིད་འཕྲོག་རྒྱུགས་ཕྱིན།

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་ནང་དུ་འབྱོར་
ནས་སྐྲེའུ་ཁྲུང་ནས་ཅེར་མིག་བལྟས་
པ་ལས་སྐད་ཆ་ཚིག་གཅིག་ཀྱང་མ་
བཤད་པར་བསྡད།

Mother didn’t hear a sound from Yidto Tsering’s room all afternoon.
Finally, she went to the door and knocked. There was no answer.
She went in.
“what have you done?” Mother cried.
“Her hair wasn’t like Lhentruk’s”Yidto Tsering said without looking up.
Broken Mannikin and shredded dresses were everywhere.
“Oh, no,poor Yidto/ I’ve had him since I was a little Lhentruk.”
“I don’t care. You’re not my mommy.’’Yidto Tsering exclaimed.

ནས་བོད་ཀྱི་ཁང་པ་ནས་ཉིན་རྒྱབ་སྣང་

ཚང་སྒྲ་སྐད་གཅིག་ཀྱང་མ་ཐོས།

མཐར་སྒོ་འགྲམ་དུ་ཕྱིན་ནས་སྒོ་

རྡུང་། ལན་གང་ཡང་མ་བྱུང་བས།

ནང་དུ་འཛུལ། ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས།

"ཁྱོད་ཀྱིས་ག་རེ་བྱས་པས་" བརྗོད་

ནས་དུས། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས།

"བོད་ཀྱི་བོད་སྐྲ་ནང་བཞིན་ངའི་

སྒྲ་མི་འདུག་” བརྗོད་ནས་ཡར་མ་
བལྟས་པར་བསྡད། ཨ་ལད་པད་ཀོ་
ཆག་གྲུམ་དང་། གོས་ཧྲུག་ག་ས་ག་
ལ་འཐོར་ཡོད་རེད། ཨ་མ་ལགས་
ཀྱིས་ “ཨ་ཁ་སྙིང་རྗེ་ང་བོུ་ཆུང་
ཆུང་སྐབས་ནས་ཁོ་ངའི་སར་ཡོད།”
ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ “ང་ལ་
ཁྱེད་པར་མེད། ཁྱེད་རང་ངའི་ཨ་མ་

མ་རིད། ” ཞེས་ཀོལ་སྐད་བརྒྱབ།

When Father came home from work, his face darkened.

“What have you done to my Bow and Arrow?” he shouted. “My dad gave me that Arrow and now it’s all broken.”

“Dirty Bow and stupid Arrow!” Yidto Tsering yelled.

“you’re not my daddy!” And she ran to her room.

པ་ལགས་ལས་ཀ་ནས་ནང་དུ་འཁྱོར་
སྐབས་ཁོ་རང་གི་གདོང་ནག་པོར་
གྱུར་སྟེ་ “མདའ་དང་། གཞུ་

གཉིས་ངའི་པ་ལགས་ཀྱིས་ང་ལ་

གནང་བྱུང་དེ་ཚོ་བཅག་འདུག ”

ཞེས་སྐད་བརྒྱབ། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་

རིང་གིས་ “མདའ་གཙོག་པ་དང་།

གཞུ་ལྷུག་པ་” ཞེས་སྐད་ངན་

བརྒྱབ།

“ ཁྱོད་རང་ངའི་པ་ལགས་མ་རེད།

” བརྗོད་ནས་ནང་དུ་རྒྱུགས་

པྲེན།

"I'll never give you away," Yidto Tsering said. stroking Girl of Tibet's hair.
The mannikin stared back but said nothing.
Suddenly the girl sat up and cried out.
"Yidto Tsering isn't my real name! Do you know what my real name is?"
"Ah Ohuk!" Girl of Tibet answered.
But it was only the offend puppy again, looking in from the outside.

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ "ངས་

ཁྱོད་རང་ནམ་ཡང་གཡུགས་མི་

ཡོང་། བརྗོད་ནས་བོད་ཀྱི་བྱོའི་སྐྲ་ལ་

ཐུག་ཐུག་ཐུས། ཨ་ལད་པད་ཀོ་དེས་

བལྟ་ཙམ་བྱས་པ་ལས་གས་མ་ལབ།

སློ་བུ་དུ་བྱོས་ངུ་ཤར་བརྒྱབ་ནས་

“ངའི་ མིང་ངོ་མ་ཡིད་འཕྲོག་

ཚེ་རིང་མ་རེད། ངའི་མིང་དངོས་

གནས་ག་རེ་རེད། ཁྱོད་རང་གི་ཏ་གོ་

གི་ཡོད་པས། ”བརྗོད། “འ་འུག

”ཞེས་བོད་ཀྱི་བྱོས་ལན་བརྒྱབ།

འོན་ཏང་། ཡང་བསྐྱར་ཁྲི་ཕྱུག་

འཁྲམས་པོ་དེ་ཕྱིའི་སྐྲེའུ་ཁྲུང་ནས་

བལྟས་བསྡད་ཡོད་རེད།

“Don’t you have a mommy?”Yidto Tsering whisphered.
She went to the kitchen, poured a little milk into a saucer, and took it out into the garden. The puppy followed her with his eyes. Gently, Yidto Tsering set the saucer down and waited.
After a while the puppy stole over to the dish and licked the milk, softly at first, then noisily, until it was all finish. The puppy looked up, licked its mouth, and cried. Slowly, the girl reached out and touched the puppy and the puppy cried.

ཡིད་འཕྲོག་ཆོ་རིང་གིས་ “ཁྱོད་ལ་
ཨ་མ་མེད་པས།”ཞེས་ཤུབ་ཀྱིས་
ལབ། དེ་ནས་ཐབ་ཚང་ནང་དུ་
ཕྱིན་ནས་ཐ་ལེའི་ནང་འོ་མ་ཏོག་
ཙམ་འཁྱེར་སྟེ་ལྷམ་རའི་ནང་ཕྱིན།
ཁྱི་ཕྲུག་དེ་ཡང་མོའི་རྗེས་སུ་མི་བལྟ་
བཞིན་ཕྱིན། ཡིད་འཕྲོག་ཆོ་རིང་
གིས་འོ་མའི་ཐ་ལེ་ས་སྟེང་དུ་ག་ལེར་

བཞག་ནས་སྒྲུག་བསྡད། ཏོག་ཙམ་
ནས་ཁྱི་ཕྲུག་དེ་སེམས་རྩེ་གཅིག་ཏུ་
སྒྲིལ་སྙེ་ཐ་ལེའི་སྣང་ནས་འོ་མ་ག་
ལེར་ལྟེ་ལྡུག་བརྒྱབ། གང་ཙམ་ནས་
ཤུགས་ཆེན་པོའི་སྒྲོ་ནས་འོ་མ་ཚང་
མ་ལྡུག་བརྒྱབ། ཡར་བལྟ་ཙམ་བྱས།
ཁ་ལྟེ་བརྡགས། སྐད་བརྒྱབ། དེ་
ནས་ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ག་ལེར་

ཁྱི་ཕྲུག་འགྲམ་དུ་ཕྱིན་ནས་ལག་པ་འཆང་། ཁྱི་དེས་སྤྱུར་སྒྲ་སྒྲོག

"look! I made friends with the puppy!" Yidto Tsering said.
Mother came rushing to the door.
"Be careful! puppy has pointed teeth," she said.
"He doesn,t bite. Look!" Yidto Tsering lifted the puppy in her arms.
"He likes you,"Father said from the doorway.
"May I keep him?" Yidto Tsering asked.
"He,s so big. Wouldn,t you rather have a nice puppy instead?"
"I want this one," Yidto Tsering cried. "He doesn,t have a mommy or a daddy."

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། “གཟིགས་

དང་ངས་ཁྲི་ཕྲུག་མཉམ་གྲོགས་པོ་

བརྒྱབ་ཡིན།” ཞེས་བརྗོད། ཨ་མ་

ལགས་སྐོ་འཁྲམ་བར་རྒྱུགས་ཡོང་།

“གཟབ་གཟབ་བྱེས་ཤིག་ཁྲི་ཕྲུག་

གི་སོ་རྣོན་པོ་ཡོད་རེད། ”བརྗོད།

ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས་ཁྲི་ཕྲུག་སྤང་

ད་ཀྱག་ནས་ "གཟིགས་དང་།
ཁོས་སོ་རྒྱག་གི་མི་འདུག" བཟོད།
པ་ལགས་སྒོ་འགྲམ་དུ་ཡོང་ནས་
"ཁོས་ཁྱོད་རང་ལ་དགའ་ཡི་འདུག་
གས།" བཟོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་
རིང་གིས། "ངས་ཁྱི་ཕྲུག་འདི་
ཉར་ཚོག་གི་རེད་པས།" བཟོད།
པ་ལགས་ཀྱིས། "ཁྱི་ཕྲུག་དེ་ཆེན་པོ་

ཞི་དྲག་འདུག་ག དེ་ལས་ཆུང་བ་
སྙིང་རྗེ་པོ་དེ་འདྲ་རག་གི་རེད་ ”
བརྗོད་པར། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་
གིས་“ང་ལ་འདི་རང་དགོས། ཁོ་
ལ་ཨ་མ་ལགས་དང་། པ་ལགས་
སུགང་ཡོད་མ་རེད།” ཅེས་ངུ་སྐད་
བརྒྱབ།

"Puppy bite things. He could ruin your mannikin," Father said.

" I won't get angry," Yidto Tsering said.

" I'm sorry I broke your things."

He'll be all right," Mother said.

" I'll have my Bow and Arrow bronzed like I did for your first shoes,"
Father said.

" But do you think the Puppy wants to live with us?" Mother asked."

"Yes, he does! He likes us. He wants a home, Yidto Tsering said.

"Looks like our family is getting bigger," Father said.

"He can be part of our family?" Yidto Tsering asked.

"If you think he will be happy with us, " Mother said.

"Yes, oh yes!" Yidto Tsering cried. "He will be happy with me, with Girl of Tibet, with Mommy and Daddy."

པ་ལགས་ཀྱིས། "ཁོས་ཅ་ལག་ཧྲལ་གྱི་རེད། ཁྱོད་རང་གི་རྩེད་ཆས་ཇ་གཏོར་གཏོང་གི་རེད།" བརྗོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། "ང་ཁོང་འཁྲོ་བྱེད་ཀྱི་མིན། དགོངས་དག ངས་ཁྱེད་ཀྱིས་ཅ་ལག་བཅག་པ།

”ཞེས་བརྗོད། ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས་
“གས་བྱེད་ཀྱི་མ་རེད།” བརྗོད།
པ་ལགས་ཀྱིས་“ངས་ཁྱོད་རང་
གི་འཛུ་ཧ་དང་པོ་དེ་རྩེ་བཏང་བ་
ནང་བཞིན་ངའི་མདའ་དང་གཞུ་
ཡང་མདོག་དེ་ལྟར་དགོས།”བརྗོད།
ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས། “ ཁྱི་ཕྲུག་
དེ་ང་ཚོའི་མཉམ་སྡོད་འདོད་བྱེད་

ཀྱིས་རེད་པས།” བརྗོད། ཡིད་
འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། “ལ་འོང་།”
“ཁོ་སྡོད་འདོད་འདུག ཁོ་ང་ཚོ་ལ་
དགའ་པོ་འདུག ཁོ་ལ་ནང་དགོས་
ཀྱི་ཡོད་རེད།” བརྗོད། པ་ལགས་
ཀྱིས། “གནས་བལྟས་ཀྱང་ང་ཚོའི་
ནང་ཁྱིམ་ཆེ་རུ་འགྲོ་ཡག་རེད།”
བརྗོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས།

“ཁོ་ང་ཚོའི་ནང་མིའི་གྲས་ཤིག་
ཆགས་ཐུབ་ཀྱི་རེད་པས།” བརྗོད།
ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས་ “ཁོ་ང་ཚོའི་
མཉམ་སྐྱིད་པོ་ཡོང་གི་རེད་བསམ་
གྱི་འདུག་གས།” བརྗོད། ཡིད་
འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། “ལ་འོང་།”
“ཁོ་ང་དང་། བོད་ཀྱི་བྱོ། ཨ་མ་
ལགས། པ་ལགས་བཅས་ཀྱི་མཉམ་

སྟོད་རྒྱུ་དཀའ་པོ་ཡོང་གི་རེད། ”

ཅེས་སྐད་འབོད་བྱས།

“What should we call him?” Mother asked.
“A real boy’s name,” Father said.
“I’ll have to think about it with Girl of Tibet,” Yidto Tsering said.
“Bow Wow!”the puppy cried.
Everyone laughed.
The stray puppy wasn’t a stray anymore.

ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས། “ང་ཚོས་ཁོ་ལ་ག་རེ་ལབ་དགོས་རེད།” བརྗོད། པ་ལགས་ཀྱིས། “དངོས་གནས་བུ་

ཡི་མིང་ཞིག་”ཞེས་བརྗོད། ཡིད་འཕྲོག་ཚེ་རིང་གིས། “ངས་བོད་ཀྱི་བྱ་དང་མཉམ་དུ་བསམ་བློ་གཏོང་གི་ཡིན་ བརྗོད།” ཁྱི་ཕྲུག་དེས། “ལ་ལུག” ཞེས་འབོད་སྒྲ་བཏོན། ཚང་མ་གད་མོ་ཤོར། ད་ཁྱི་ཕྲུག་འཁྱམས་པོ་དེ་འཁྱམས་ཁྱི་རང་ལ་སྐྱོད་ཀྱི་མ་རེད།

སོང་བསོད་ནམས་ཟུང་ཡོད་ན། སྟོང་གསུམ་འདི་ཡང་སྣོད་དུ་ཆུང་ཞེས་པ་ལྟར་རྒྱུ་མཚན་བསམ་དགོས་སོ།

དོན་གཉིས་མཐར་ཕྱིན་པའི་སྐྱབས་གནས་མཐར་ཐུག་དེ་སངས་རྒྱས་དཀོན་མཆོག་གི་དོན་དང་། ཆོས་དཀོན་མཆོག་གི་དོན་ནི། འགོག་ལམ་གང་རུང་གིས་བསྡུས་པའི་འཕགས་བརྒྱུད་ཀྱི་རྣམ་སྦྱང་བདེན་པ།

དགེ་འདུན་དཀོན་མཆོག་གི་དོན་ནི། རིས་གྲོལ་གྱི་ཡོན་ཏན་བརྒྱད་པོ་གང་རུང་ལྡན་པའི་འཕགས་པའི་གང་ཟག་གོ

དགེ་བསྙེན་སྡོམ་པ་དེ་ཁྲིམས་རྒྱུད་ལ་འགྲུབ་རྒྱུ་ཡོད། དེ་འགྲུབ་པ་ལ་སྤང་བྱ་ལྔ་སྤོང་དགོས་སོ། དེ་ལྔ་ནི།

༡། སྲོག་གཅོད།

༢། མ་བྱིན་ལེན།

༣། ལོག་གཡེམ།

༤། རྫུན།

༥། ཆང་འཐུང་བ་བཅས་ལྔའོ།